

சென்று வாருங்கள். என் எண்ணத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு செல்பவரே சென்று வாருங்கள் என்று தன் மனதில் தோன்றிய மிகுந்த வருத்தத்தைக் கூறி முடித்து ஆற்ற முடியாத வருத்தமுடன் சிறுகுயிலும் சென்று மற்றொரு புறம் மறைந்து விட்டது.

4. காதல் வேதனை

கண்டிதாரு காட்சி கனவு தன(வு) என்றறியேன்,
எண்ணுதலும் செய்யேன் இருபதுபேய் கொண்டவன்போல்
~~கண்ணும் முகமும் களியேறக் காமமனார்~~

அம்பு ளுனிகள் அகத்தே அயிழ்ந்திருக்கக்
கொம்புக் குயிலுருவம் கோடி பல கோடியாய்
ஊன்றே யதுவாய் உலகமல்லாம் தோற்றமுறச்
சென்றே மனைபோந்து சீத்தந் தனதின்றி,
நாடுஎன்று போவதற்கு நான் பட்ட பாடனைத்தும்
தானம் படுமோ? தறிபடுமோ? யார் பாடுவார்?
நாடுஎன்று போயினது; நானும் எனதுயிரும்
நீளச் சிலைகொண்டு நின்றிதாரு மன்மதனும்
மாயக் குயிலுமதன் மாயமாயத் தீம்பாட்டும்
சாயைபோல் இந்திரமன சாலம்போல் வையமுமன
யிஞ்சி நின்றோம்.

(1 - 14)

நினைவில் நீங்காது நின்று குயில்

கருத்து : குயிலை விட்டு நீங்கிய கவிஞரின் சிந்தையை விட்டுக் காதல் குயிலின் நினைவும் இசையும் நீங்கவில்லை. எனவே அதன் வியப்பில் நின்றபடி, 'நான் கண்ட சிந்தை' காட்சிகளெல்லாம் கனவா, நினைவா என்று தெரிய வில்லை. ஏதும் எண்ண முடியாது இருபது பேய்கள் சேர்ந்து ஒருவனை ஆட்கொண்டால் அவன்படும் நிலைபோல் என் கண்ணும் முகமும் மிக அதிகமான மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தின. மேலும் மன்மதனின்

அம்புகள் மனத்தில் தைத்தன. மாக்கிளையில் நின்ற அக் குயிலின் ஓர் உருவம் எனக்கு உலகில் உள்ள அனைத்து உருவங்களிலும் தெரிந்தது. நாம் அகப்பொருள்களில் கண்ட செய்தி 'நோக்குவை யெல்லாம் அவையே போறல்' என்று நிலையில் குயிலின் மீது காதல் மிகுந்து விடுகின்றது பார்வதிக்கு. எனவே மனத்தில் மகிழ்ச்சி கரை புரண்டு வெறித்தனமான அன்புநிலையாகின்றது என்பதனையே பேய் பிடித்த நிலையாகக் கற்பனை செய்கின்றார். அதோடு மட்டுமின்றி உலகெங்கும் குயிலின் உருவம் மட்டுமே காண்பதன் நோக்கமும் அதுவே. இத்தகைய காதல் மனத்தோடு தன் இல்லம் அடைந்தார். வீட்டினை உடல் அடைந்தாலும் மனம் ஒரு நிலைப்படவில்லை. எங்கெங்கோ அலைந்தது. ஒரு நாளைக் கழிப்பதற்குள் அவர் பெரும்பாடு பட்ட நிலையினை, 'நான்பட்ட பாட்டினைத் தாளம் படுமோ? தறிபடுமோ? யார்தான் பாடுவார்களோ?' என்று கேட்கின்றார். (இந்நிலை தாளம் அடிபடும் இயல்பு உடையது. தறியும் அடித்துப் போடும் தன்மையினதே. காதல் நிலைப்பட்ட மனது பலநிலைகளிலும் துன்பம் ஏற்பட்டதனால் அவதிப்படுகின்றது. அடித்துக் கொள்கின்றது இதனையே குறிக்கின்றார்.)

இந்நிலையில் ஒரு நாள் கடந்தது. இன்றைய பொழுதில் நானும், என் உயிரும், என்னை விட்டு நீங்காமல் சிலை வடிவாய் நின்ற மன்மதனும் மாயக் குயிலின் இனிய பாடலும் என்னோடு நிழலாக நின்றது இந்த உலகில்.

வொம்மாலாட்டம்

ஆங்கு மறுநாள் விடிந்தவுடன்

வஞ்சனை நான் கூறவில்லை, மன்மதனார் விந்தையால்,
புந்திமனம் சித்தம் புலனென்ற(று) அறியாமல்
விந்தைசெயும் சூத்திரத்தின் மேவுமொரு பெயர்மையெனக்

காலிரண்டும் கொண்டு கடுகலும் நான் சோலையிலே
நீலி தனைக் காண வந்தேன்.

(14 - 19)

கருத்து : மறுநாள் காலைப் பொழுது விடிந்தவுடன், பொய்யுரைக்கவில்லை. மன்மதனின் மாயையினால் என் அறிவும் மனமும் எண்ணமும் என் செய்வது என்று அறியாமல் கயிற்றில் ஆடும் பாவைபோல கால்கள் இரண்டும் விரைந்து சென்று நீலக்குயிலைக் காண வேண்டி அந்தச் சோலையினை அடைந்தன.

பாவைக் கூத்து என்பது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே நம் தமிழகத்தில் இருந்துள்ளது. இதில் பொம்மைகளைக் கயிறுகள் கட்டித் திரைக்குப் பின்னா விருந்தோ அல்லது மேலிருந்தபடியோ ஆட்டி வைப்பர் வித்தை தெரிந்தவர் என்பது இலக்கியங்களில் அறிய லாகும் செய்தி. கூத்திலும் பாவைக்கூத்து இருந்ததாகச் செய்தி உள்ளது. அவ்வாறு தன் மனத்தின் வழிச் செல்லாமல் தானே தன் ஆவலின் மிகுதியில் கால்கள் சோலையை அடைந்தன என்கிறார் கவிஞர்.

**கவிஞர் காதல் நோய் கொண்டு குயிலைத்
தேடியலைதல்**

நீண்ட விழியினிலே

நின்ற பொருள் கண்ட நீனைவில்லை; சோலையிடைச்
சென்றுநான் பார்க்கையிலே செஞ்ஞாயிற் றொண்கதிரால்
பச்சைமர மெல்லம் பளபளன, என்னுளத்தின்
இச்சையுணர்ந்தன போல் ஈண்டும் பறவையெல்லாம்
வேறொங்கோ போயிருப்ப, வெம்மைக் கொடுங்காதல்
மீறியனைத் தான்புரிந்த விந்தைச் சிறுகுயிலைக்
காணநான் வேண்டிக் கரைகடந்த வேட்கையுடன்
கோணமெலாம் சுற்றிமரக் கொம்பையெலாம் நோக்கி

வந்தேன் (19 - 27)

கருத்து : சோலையைச் சென்றடைந்த வழியில் கண்ட காட்சிகள் எதுவும் நினைவில் இல்லை. அங்கு சோலையில் சென்று பார்த்தபோதும் சாலைச் சூரியனின் சிவந்த ஒளிபட்டிப் பச்சை மரங்கள் எல்லாம் பளபள வென்று மின்னின. தனியே அக்குயிலைக் கண்டு காதல் மொழி கேட்ட வேண்டும் என்ற என் உள்ளத்தின் ஆசையை உணர்ந்தது போல் அங்கிருந்த பறவைகள் அனைத்தும் வேறெங்கோ சென்றிருந்தன. என்னைப் பிரிவின் காரணமான வெப்பமான காதல்நோய் மேலிட அந்த மாயச் சிறுகுயிலைக் காண வேண்டும் என்ற அளவு கடந்த ஆசையுடன் அந்தச் சோலைகளின் எல்லாத் திசைகளிலும் உள்ள மரக் கிளைகளிலெல்லாம் தேடி நின்றேன்.

5. குயிலும் குரங்கும்

மற்றைநாட் கண்ட மரத்தே குயிலில்லை,
 சுற்றுமுற்றும் பார்த்துத் துடித்து வருகையிலே,
 வஞ்சகையே! பெண்மையே! மன்மதனாம்பெய்த்தேவே!
 தெஞ்சகமே! தொல்விதியின் நீதியே! பாழலகே!
 கண்ணிலே நான் கண்ட காட்சிதனை என்னுரைப்பேன்!
 பெண்ணால் அறிவிழக்கும் பித்திரெலாம் கேண்மினோ!
 காதலினைப் போற்றும் கவிஞரெல்லாம் கேண்மினோ!
 மாதிரெல்லாம் கேண்மின்னா! வல்விதியே கேளாய்நீ!
 மாயக் குயிலோர் மரக்கிளையில் வீற்றிருந்தே
 பாயும் விழிநீர் பதைக்கும் சிரியவுடல்
 விம்மிப் பரிந்துசொல்லும் வெந்துயர்ச் சொல்

கொண்டதுவாய்

அம்மாவோ! மற்றாங்கோர் ஆண்குரங்கு தன்னுடனே
 ஏதேதோ கூறி இரங்கும் நிலை கண்டேன்; (1 - 13)

கவிஞரின் அதிர்ச்சி

கருத்து : குயிலைக் காணவேண்டிச் சோலையில் தேடி நின்ற கவிஞருக்கு நேற்றுக் கண்ட மரத்தில் (ஆ)ன்று அந்தக் குயில் இல்லை. சுற்றிலும் பார்த்துத் துடிப்போடு தேடி வருகையில் அவர் கண்ட காட்சி மிகுந்த அதிர்ச்சியைத் தந்தது அவருக்கு. அதனால் 'வஞ்சகமே, பெண்மையே, உடலற்ற தன்மையனான மன்மதனே, இதயமே, முன்னை விதியின் நெறியே, பாழான உலகமே' கண்ணில் நான் கண்ட அக்காட்சியை நான் என்னவென்று கூறுவேன்.

பெண்ணிடத்தில் மயக்கம் கொண்டு அறிவை இழந்து பைத்தியமானவர்களே கேளுங்கள். காதல் மிகவும் உயர்வானது என்றெல்லாம் போற்றும் கவிஞர்களே கேளுங்கள். உலகத்தில் உள்ள பெண்களெல்லாம் கேளுங்கள், மிகவும் ஆற்றலுடைய விதியாகிய ஊழ்வினையே நீயும் கேட்பாயாக; என்றுக் கூறத் தொடங்கினார்.

அந்த விந்தையான குயில் ஒரு மரக்கிளையில் அமர்ந்திருந்தது. அதனுடைய கண்களில் கண்ணீர் பெருகிய படியும் சிறிய உடல் விம்மும்படியும் அழுது துயரமான சொற்களை அங்கு ஓர் ஆண்குரங்கிடம் கூறி இரங்கும் நிலைதனைக் கண்டார்.

கவிஞர் சினத்தை மறைத்தல்

தீதேது? நன்றேது? செய்கைத் தெளிவேது?
அந்தக் கணமே அதையும் குரங்கினையும்
சீந்தக் கருதிஉடை வாளிற்கை சேர்த்தேன்;
கொன்றுவிடு முன்னே, குயிலுரைக்கும் வார்த்தைகளை
நீன்றுசற்றே கேட்பதற்கு) என் நெஞ்சம் விரும்பிடவும்.

ஆங்கவற்றின் கண்ணில் அகப்படாவா(று) அருகே
ஒங்கு மரத்தின் பால் ஒளிந்து நின்று கேட்கையில்

(14 - 20)

கருத்து : தான் விரும்பும் குயிலினை ஓர் ஆண் குரங்குடன் பார்த்த மாத்திரத்தில் தான் செய்கிற செயல் எத்தகையது என்ற தெளிவில்லாமல் நன்மையெது தீமையெது என்றும் ஆராய்ந்து பாராமல் அந்தக் காட்சியினைக் கண்ட மறுகணமே அவர்கள் இருவரையும் வெட்டி விட எண்ணித் தன் உடைவாளிற் கை சேர்த்தார் கவிஞர். அப்போது சற்றே ஒரு நினைவு தோன்ற, கொல்லும்முன் அந்தக் குயில் என்ன பேசுகின்றது என்பதனைக் கேட்பதற்கு அவர் மனம் விரும்பிடவும் அவர்களின் கண்ணில் படாமல் ஒரு பெரிய மரத்தின் அருகே மறைந்து நின்று கேட்கலானார்.

குரங்கின் உயர்வுகளாக குயில் உரைத்த காதல் மொழிகள்

பேடைக்குயில் இதனைப் பேசியது; “வானரரே!
ஈடறியா மேன்மையழகு வாய்ந்தவரே! பெண்மைதான்
எப்பிறப்புக் கொண்டாலும், ஏந்தலே! நின்ழைகைத்
தப்புமோ? மையல் தடுக்கும் தரமாலோ?
மண்ணிலுயிர்க்கெல்லாம் தலைவரென மானிடரே
எண்ணி நின்றார் தம்மை; (21 - 26)

கருத்து : அவ்வழகிய பெண்குயில் பேசியதாவது,
“குரங்கே! ஒப்பில்லாத உயர்ந்த அழகு வாய்க்கப்
பெற்றவரே! பெண்ணாக எந்தப் பிறவியில் பிறந்தாலும்
உன் அழகைக் கண்டு மயங்காமல் இருக்க முடியுமா?
காதல் மயக்கம் என்பது யாராலும் தடுக்க இயலாதது.
இந்த மண்ணில் உள்ள மனித உயிர்களுக்கெல்லாம்
தலைவராக உம்மையே எண்ணுகின்றனர்.

எனில் ஒருகால், ஊர்வகுத்தல்
கோயில் அரசு, குடிவகுப்புப் போன்றசில
வாயிலிலே அந்த மனிதர் உயர்வனவாம்;
மேனி அழகினிலும் விண்டுரைக்கும் வார்த்தையிலும்
கூனியிருக்கும் கெரலுநேர்த்தி தன்னிலுமே
வானவர்தம் சாதிக்கு மாந்தர் நிகர் ஆவாரோ? (26 - 31)

கருத்து : ஊர், கோயில், அரசு, குடி மக்களில் பலவகை
இனம் என்ற செயல்கள் செய்து இன்று குரங்கினத்தை
விடவும் மனிதரினம் உயர்ந்திருந்தாலும் குரங்கினமான
உங்களின் மேனி அழகிலும் நீங்கள் பேசும் வார்த்தை
களிலும் வளைந்து அமைந்த உங்கள் உடல் அமைப்பினி
லும் குரங்கினத்திற்கு நிகராக மனிதர்கள் வரமுடியுமா?
ஆனவரையும் அவர் முயன்று பார்த்தாலும்
பட்டுமயிர் மூடப்படாத தமதுடலை
எட்டுடையால் மூடி எதிருமக்கு வந்தாலும்
மீசையும் தாடியையும் விந்தை செய்து வானவர்தம்
ஆசை முகத்தினைப்போல் ஆக்க முயன்றிடினும்
ஆடிக் குதிக்கும் அழகிலுமை நேர்வதற்கே
கூடிக் குடிக்கக் குதித்தாலும் கோபுரத்தில்
ஏறத் தெரியாமல் ஏணியைத்துச் சென்றாலும்
வே(று) எத்தைச் செய்தாலும் வேகமுறப் பாய்வதிலே
வானவர் போல் ஆவாரோ? (32 - 41)

கருத்து : அவர்கள் எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் மிக
மென்மையான பளபளவென மின்னும் பட்டுபோன்ற
உங்கள் மயிர்கள் அல்லாத அவர்களது உடலை பல
ஆடைகளால் மூடி அலங்காரம் செய்து உம் எதிரில்
வந்தாலும் மீசையும் தாடியும் வைத்துக் கொண்டு அழகு
செய்தாலும், ஆடிக் குதிக்கும் அழகான உங்கள்
செயலைப் போல பலவாறாக பலரோடு கூடிக்
குதித்தாலும் உங்களுக்கு நிகராக முடியாது. அவ்வாறே

கோபுரத்தில் ஏறவேண்டி ஏணி வைத்து மேலே
கொண்டாலும் வெறுபல செயல்கள் உங்களைப் போலச்
செய்ய முயன்றாலும் விரைந்து பாய்ந்து செல்வதில்
உங்களைப் போன்று ஆக முடியாது.

வாழ்க்கைப் போவதெங்கே?

கனமுறுங் கச்சை இதற்கு நிகராமோ?

பாகையிலே வாழ்க்கைப் பார்த்ததுண்டு கந்தைபோல்

வேகமுறத் தாவுகையில் விசி எழுவதற்கே

தெய்வம் கொடுத்த திருவாலைப் போலாமோ? (41 - 45)

கருத்து : அப்படியே ஆவதென்றால் அவர்கள்
வாலுக்கு என்ன செய்வார்கள்? அவர்கள் இடுப்பில்
அணியும் உடை இந்த வாலின் அழகிற்கும் தன்மைக்கும்
நிகராக ஆகுமோ? குரங்குகள் இடம் விட்டு இடம்
வேகமாகத் தாவுகின்றபோது வேகமாகத் தாவுவதற்கு
உதவியாக காற்றில் தம்வாலை வீசித் தாவிட இறைவனே
கொடுத்ததல்லவா இந்த வால்.

சைவசுத்த பேசனமும் சாதுரியப் பார்வைகளும்
வானரர்போல் சாதியான்று மண்ணுலகின் மீதுளதோ?
வானரர்தம் முள்ளே மணிபோல் உமையடைந்தேன்;
பிச்சைப் பறவைப் பிறப்பிலே தோன்றினும்
நிச்சயமாக முன்புரிந்த நேமத் தவங்களினால்
தேவரீர் காதல் பெறும் சீர்த்தி கொண்டேன்; தம்மீடத்தே
ஆவலினாற் பாடுகின்றேன்; ஆரியரே! கேட்டருள்வீர்!
வானரப் பேச்சினிலே மைக்குயிலி பேசியதை
யானறிந்து கொண்டுவிட்டேன், யாதோ ஒருதிறத்தால்
(46 - 54)

கருத்து : சைவ உணவை மட்டுமே உண்ணுவதற்கும்
கூர்மையான கண்பார்வை பெற்றவைகளுமான உங்கள்
வானரக் கூட்டம் போன்ற உயிரினங்கள் உலகில் வேறு

ஏதுமில்லை. குரங்கினத்தினுள்ளும் சிறந்த மணிபோல
உங்களை அடைந்தேன். பிச்சை எடுத்துண்ணு
பிறவியாக இப்பிறவியில் பறவையினத்தில் பிறந்தாலு
நிச்சயமாக முன்பிறவியில் நான் செய்த தவப்பயன்களின
காரணமாகவே உயர்ந்த தங்களின் காதலைப் பெரு
பெருமை கொண்டேன். தங்களின் மீது கொண்ட
அளவில்லாத காதலினால் பாடுகின்றேன் கேட்ட
ருள்வீராக; என்றெல்லாம் குரங்கின் மொழியினிலேயே
கரிய குயிலும் பேசுகின்ற வார்த்தைகளைக் கவிஞர் தம்
திறமையால் கேட்டறிந்தார்.

கவிஞரின் வெறுப்புணர்வு

காதல் காதல் காதல்;
காதல் போயிற் காதல் போயிற்
சாதல் சாதல் சாதல்,
நீசக் குயிலும் நெருப்புச் சுவைக்குரலில்
ஆசைததும்பி அமுதூறப் பாடியதே; (55 - 56)

கருத்து : 'காதல், காதல் காதல் போயின் சாதல்'
என்ற பொருளமைந்த பாடலை இழிந்த தன்மையுடைய
குயிலும் மிக இனிமையாகப் பாட ஆரம்பித்தது.

(இதுவரையில் குயிலை மாயக்குயிலென்றும்,
விசித்திரக் குயிலென்றும் காதலினால் பேசிய கவிஞர்,
இன்று அது தனக்குத் துரோகம் இழைத்துவிட்டது என்ற
உணர்வினால் நீசக்குயில் என்றுரைக்கின்றார்.)

குரங்கின் காதல் மொழிகள்

காட்டில் விலங்கறியும் கைக்குழந்தை தானறியும்
பாட்டின் சுவையதனைப் பாய்பறியும் என்றுரைப்பார்;
வற்றல் குரங்கு மதிமயங்கிக் கள்ளினிலே
முற்றும் வெறிபோல் முழுவெறிகொண்ட(டு) ஆங்குவனே

தாலிக் குதீப்பதுவும் தாளங்கள் போடுவதும்,
 “ஆலியுருகுதடி, ஆகாகா!” என்பதுவும்,
 கண்ணைச் சிமிட்டுவதும் காலாலும் கையாலும்
 மண்ணைப் பிறாண்டி எங்கும் வாரி யிறைப்பதுவும்
 ஆசைக் குயிலே! அரும்பொருளே! தெய்வமே!
 பேசமுடியாப் பெருங்காதல் கொண்டு விட்டேன்!
 காதலில்லை யானால் கணத்திலே சாதலன்றாய்;
 காதலினால் சாகும் கத்யினிலே என்னை வைத்தாய்;
 எப்பொழுதும் நீன்னை இனிப் பிரிவ(து) ஆற்றுகிலேன்;
 இப்பொழுதே நீன்னை முத்தமிட்டுக் களியுறுவேன்.

(57 - 70)

கருத்து : இசைக்கு மயங்காதவர்கள் யாருமில்லை. காட்டு விலங்குகளும் இசையை விரும்பும். கைக்குழந்தையும் தாலாட்டில் தனைமறக்கும். கொடிய பாம்பும் மகுடி இசையில் மயங்கும். அவ்வாறு குயிலின் இனிய காதல் மொழி கலந்த இசையைக் கேட்ட அந்த உடல் வற்றிய குரங்கு நிறைய கள்ளினை உண்ட மயக்கத்திலே அறிவு தடுமாறி வெறி கொண்டு தாவி குதித்தபடியும் தாளங்கள் போட்டபடியும், ‘ஆஹா’ என் உயிர் உருகுகிறது உன் இசையில் என்றபடியும், கண்களைச் சிமிட்டியும் காலாலும் கையாலும் மண்ணைப் பிறாண்டி எங்கும் வாரி இறைத்தும் ‘ஆசைக்குயிலே, அரிய புதையலே, தெய்வமே, உன்மீது சொல்ல முடியாத அளவிற்கு அதிகக் காதல் கொண்டு விட்டேன். காதல் இல்லையென்றால் இனி சாதல் என்றாய். இப்போது உன் காதலினால் நானே சாகும் நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். இனி எப்போதும் உன்னைப் பிரிய வேண்டிய சூழலை என்னால் ஏற்க முடியாது. இப்போதே நான் உன்னை முத்தமிட்டு இன்புறப் போகின்றேன்’ என்று பலவாறாகப் பேசியது குரங்கு.